

PLE NÚM. 21

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLE DE L'EXCM. AJUNTAMENT D'ALZIRA, DEL DIA TRENTA DE DESEMBRE DE 2007. PRIMERA CONVOCATÒRIA.

PRESIDENTA:

Elena-Maria Bastidas Bono

ASSISTENTS:

José Luis Palacios Tórtola
Mª Consuelo Berenguer Bort
Eliseo Candela Huerta
María Consuelo Martínez Sanchis
María Dolores Ortega Miñarro
Manuel-José Nebot Luis
Enrique Montalvá España
Carolina Lillo Carrazón
José Rafael Fita Santamaría
Carlos Enrique Correal Rosell
Ana Isabel Juárez Baeza
Beatriz Nadal Viñes
Faustino Andújar García
Miguel Ángel Vila Llopis
Bernardo Parra Asins
Carles Aranda Mata

SECRETARI:

Hilario Sanchis Pellicer

ABSENTS:

Francisco Javier Altur Pascual
José Enrique Alborch Baldelló
Laura Salvador Gómez
Gisela Blasco Perepérez

A la Casa Consistorial de l'Excm. Ajuntament de la ciutat d'Alzira, i en la Sala de Sessions, en audiència pública, a les vint hores i vint-i-tres minuts del dia trenta de desembre de dos mil set, es va reunir amb caràcter extraordinari, amb citació prèvia a l'efecte i en primera convocatòria, el Ple de l'Excm. Ajuntament, sota la presidència de la senyora alcaldessa-presidenta, Elena-Maria Bastidas Bono, i assistència dels setze regidors que al marge s'expressa, que amb la sra. presidenta en sumen dèsset, de la totalitat de vint-i-un que de fet i de dret componen el Ple de la Corporació. Per tant assisteix la majoria necessària i suficient de la tercera part del nombre legal de membres del Ple de la Corporació, per a celebrar sessió en primera convocatòria, prevista en l'article 46 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril i en l'article 90 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals, aprovat pel Reial Decret 2568/86, de 28 de novembre. I sense que hagen assistit les senyores i els senyors regidors que igualment al marge es relacionen: Francisco Javier Altur

Pascual, José Enrique Alborch Baldelló, Laura Salvador Gómez i Gisela Blasco Perepérez. La sessió compta amb l'assistència del senyor secretari, Hilario Sanchis Pellicer, que autoriza la present.

La senyora presidenta declara oberta la sessió, i ordena que es procedisca en legal forma.

ÚNIC.- IMPOSICIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA DE L'ACTUAL ANY 2007.

A l'inici de l'únic punt de l'ordre del dia, pren la paraula l'alcaldeessa i es dirigeix als senyors membres de la Corporació i al públic assistent, i manifesta: << Corporació Municipal, homenatjats, familiars, amics, poble d'Alzira.

És tradició i és emoció poder celebrar un any més este Ple de la concessió d'Insígnies d'Or amb l'Escut de la Ciutat d'Alzira de 2007.

Benvinguts i benvingudes, per tant, un any més a esta Casa Consistorial que emmarca, en esta data històrica per a la ciutat, un acte també històric i molt emotiu: reconèixer en nom dels nostres conciutadans, als quals ens honra representar, l'esforç, dedicació, entrega i mèrits de col·lectius i persones que fan Alzira una ciutat cada dia més rellevant.

Reconeixem, i donem a conèixer dins i fora, als alzirenys que amb la seua tasca professional i personal ens fan sentir cada dia més orgullosos de ser d'Alzira. Alzirenys que han demostrat i demostren que la millor matèria primera per a construir una ciutat de futur són els ciutadans. Alzirenys que han donat i donen exemple per al present i són espills on mirar-se cap al futur.

Com també és tradició, ara escoltarem en la veu del senyor secretari de l'Ajuntament eixes trajectòries personals i professionals que donen sentit a este acte junt a la commemoració de l'entrada pacífica de Jaume I.>>

Pren la paraula el senyor secretari de l'ajuntament que manifesta: << Gràcies, senyora presidenta. Com a secretari d'este Excm. Ajuntament de la ciutat d'Alzira certifique que el Ple de l'Ajuntament, en la sessió celebrada el dia 19 de desembre de 2007, va adoptar entre altres i en resum el següent acord:

<<21º).- EXP. 07/503.19.- PROPOSTA DE CONCESSIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA PER A L'ANY 2007.

Es dona compte del dictamen de la Comissió Informativa de Benestar Social, de 18-12-2007, sobre la concessió de les Insígnies d'Or amb l'Escut de la Ciutat d'Alzira per a l'any 2007.

Atés l'acord de la Junta de Portaveus adoptat en la reunió del dia 6 de novembre del 2007, i prèvia la pertinent votació, el Ple de l'Ajuntament per unanimitat, ACORDA:

Concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat per a l'any 2007 a les persones físiques i jurídiques que seguidament s'indiquen, amb l'expressió de la modalitat en què és concedix la susdita insígnia:

A Gonzalo López Sanchis, en la modalitat d'Esports.

Gonzalo López Sánchis naix a Alzira el 10 de febrer de 1959.

És entrenador nacional de tenis per la Real Federació Espanyola de Tenis i coach registrat WTA *TOUR* (circuit femení professional de tenis).

Entre els seus treballs realitzats cal destacar el de director de l'escola de tenis de competició CETEVAL, des de 1987 a 1990, gerent del centre esportiu TENISQUASH, des de 1990 a 1995 i el de responsable del tenis femení de l'Escola de la Federació Valenciana, des de 1995 a 2002.

Ha sigut entrenador de les següents jugadores de tenis:

- 1.- Virginia Ruano, núm. 1 del Rànquing WTA de dobles i núm. 27 de simples.
- 2.- Gala León, núm. 32 del Rànquing WTA de simples.
- 3.- Patricia Aznar, Subcampiona d'Espanya.
- 4.- Marian Ramón, Subcampiona d'Espanya.
- 5.- Mª José Martínez, núm. 58 del Rànquing WTA.

Actualment treballa amb les tenistes Anabel Medina Garrigues, número 1 d'Espanya i Mª Emilia Salerni, número 2 d'Argentina.

Ambdues jugadores han sigut seleccionades pels seus països per als Jocs Olímpics de Pequín 2008.>>

Donada lectura a esta part de l'acord, es reclama la presència del senyor Gonzalo López Sanchis, perquè l'alcaldesa li lliure el pergamí i l'impose la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Activitats d'Esports.

Pren la paraula el senyor Gonzalo López Sanchis, que manifesta: << Alcaldesa, Corporación, autoridades, asistentes. En primer lugar quería felicitar a mis compañeros galardonados porque creo que es un honor para Alzira y para mí participar con ellos en este acto.

En segundo lugar, quería agradecer a la Corporación Municipal que me haya concedido este premio, porque creo que para un alzireño que en su ciudad le reconozcan sus méritos profesionales es lo más bonito que le puede pasar.

Y en tercer lugar, querría agradecer a toda mi familia, a los que están aquí presentes, que siempre me han apoyado desde pequeño y que han luchado junto a mí con un deporte que no ha sido conocido, y cuando yo decidí ser profesional, para mis padres y para mucha gente no era un trabajo normal. A los que están aquí presentes que me acompañan, y a los que no están, a mis padres, que han luchado mucho por mí, a mi hermano Vicente, que desgraciadamente no puede estar hoy con nosotros.

Y por último, quería dar un beso a mis dos hijas y a mi mujer que siempre están a mi lado, que con mi trabajo que viajo casi treinta semanas al año, sin su apoyo jamás podría estar aquí. Muchas gracias.>>

Pren la paraula el senyor Secretari, que indica: << Així mateix, el Ple de l'Ajuntament acorda concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat a les associacions de damnificats **AFIVA i APEMEDA, en la modalitat d'Activitats Diverses**.

En passar l'onada d'aigua sols quedava destrucció i fang. Molt de fang. En secar-se ningú se'l podia traure de damunt. Apegalós a les botes verdes d'aigua. També uns quants damnificats es quedaren ofegats dins al fang. Víctimes d'una imprudència i d'una mala gestió de la crisi.

Més tard, el treball de sol a sol. Sense parar. Tots treballant, els de dins i els de fora. Els de dins posant ordre dins del desordre. Els de fora, solidaris, i sempre en la memòria, agraïts amb ells.

Les associacions AFIVA i APEMEDA es van crear al desembre de 1982, com a conseqüència de la impressionant avinguda d'aigua del Xúquer de 20 d'octubre de 1982 coneguda com a Pantanada de Tous, per haver-se trencat la mencionada presa i per la necessitat d'unir els damnificats, en defensa d'uns interessos que no van ser atesos degudament per l'Administració d'aleshores.

Les mesures destinades a pal·liar els danys ocasionats es van concretar en les disposicions del Reial Decret Llei 20/1982, de 23 d'octubre, i normes de desplegament, que van resultar totalment insuficients per a pal·liar els danys. Com que la presa de Tous és de titularitat estatal i els funcionaris adscrits a la seua construcció i funcionament tenien estatut funcional, un nombrós grup de damnificats va presentar reclamacions administratives que van ser desestimades pel Consell d'Estat. D'altra banda, el Jutjat de Xàtiva, dirigit pel jutge Sr. Solaz Lita va iniciar la instrucció, d'ofici, de la causa 56/1982 per a depurar responsabilitats.

En conèixer l'obertura de la instrucció, uns quants familiars, amics i coneguts, començaren a organitzar-se. Va nàixer AFIVA al desembre de 1982. A poc a poc, començaren la tasca de recollida d'informació per la defensa dels interessos dels damnificats. Un diputat del Partit Comunista del País Valencià, Galán, aleshores professor de la Facultat d'Economia, mitjançant membres del PCPV de la comarca, va fer arribar a les associacions un dossier amb força informació per als interessats. L'estudi d'eixa informació donà peu a conèixer la valoració dels mals, la quantitat d'ajudes i, el que és més important, el seu repartiment.

Paral·lelament els xicotets i mitjans empresaris damnificats varen crear la seua associació: APEMEDA.

El procés, o millor dit els processos, pel trencament de la presa de Tous i les seues conseqüències, han tingut al llarg del temps una duració inusitada i desproporcionada amb conseqüències perniciosos per als damnificats. Fins i tot en els últims dies encara s'han acordat algunes mesures per intentar tancar el procés de resarciment.

L'atonia i el desinterés de l'Administració va fer necessària la unió dels damnificats i podem dir que sense AFIVA i APEMEDA i, particularment, sense el seus dirigents, el

perjudici dels damnificats, pel que fa al resarciment, haguera sigut molt superior. Mai es podrà agrair prou la constància, la convicció i l'interés posats per estes persones i estes associacions en defensa dels afectats per la Pantanada de Tous de 20 d'octubre de 1982.

Algunes de les dates-fites en la trajectòria d'estes associacions són:

- Reial Decret Llei 20/1982, de 23 d'octubre, que resulta totalment insuficient per a paliar els danys causats per la pantanada.
- 17 de maig de 1983. Amb la declaració del Governador Civil Fernández del Río queda tancada la instrucció oberta per a depurar responsabilitats pel trencament de la presa de Tous.
- El juí que al cap de molt de temps obri la seua vista oral se suspén al febrer de 1987 per a una nova instrucció amb el processament de l'enginyer Juan Sáncho-Tello Mercadal.
- El 1990, huit anys després de la catàstrofe s'inicia de nou el juí, i el 26 d'octubre de 1990 es dicta sentència favorable per part de la Sala Tercera de l'Audiència Provincial de València.
- Febrer de 1993, la Sala Segona del TS anul·la la sentència de l'Audiència de València i es torna a obrir una altra fase d'instrucció.

La qüestió s'havia polititzat i les associacions inicien diversos contactes de tipus polític. Es van emprendre contactes amb Convergència i Unió a través del BLOC, aleshores UPV, i del suecà Francesc de Paula Burguera; amb Unió Valenciana, i particularment amb el seu president Vicent González Lizondo.

A l'octubre de 1993, s'obrí un nou juí que s'anul·la el mateix dia. La sala va ser presidida per José Presencia. Aquesta decisió va ser recorreguda al Tribunal Constitucional, que en desembre de 1994 ordenà la immediata celebració del juí.

De nou torna a celebrar-se la vista oral i en setembre de 1995, el Tribunal de l'Audiència falla en contra dels damnificats. Immediatament hi ha un intent d'acord polític entre les associacions i la Delegació del Govern, acord que no es va arribar a prendre per la postura del Govern Civil d'aleshores, assistit pel diputat José Mª Mohedano. Al desembre d'eixe any el Govern publica unilateralment l'anomenat segon Decret.

A l'any 1996, canvia el Govern i comencem unes noves negociacions amb ell. Estes negociacions tenen un punt culminant en una reunió en la Generalitat. La reunió compta amb la presència del president (Eduardo Zaplana), de Aurelio Hernández, de l'assessora Ana Encabo, el nou Delegat de Govern Sr. González Cepeda, i dels dirigents de les associacions (Alapont, Marín, Revert i Sierra). Se'ls demana l'actualització de les indemnitzacions (uns sis mil milions de pessetes), el delegat oferix mil set-cents, i la intervenció de Zaplana proposa un pacte salomònic: la meitat, és a dir, tres mil cinc-cents. Amb la paraula del president, comencen a tramitar els convenis amb Delegació de Govern. Prou mesos després es publica el tercer Decret, que fa un repartiment dels sobrants dels decrets anteriors, i dóna a les associacions la facultat de tramitar-ho, amb una compensació. Tot plegat, al voltant de cinc-cents milions de les antigues pessetes.

El 15 d'abril de 1997 el Tribunal Suprem condemna a Jesús González Marín, cosa que obri la porta a cobrar via sentència. Aleshores ja casi no quedava gent sense haver-se acollit a algun dels Reials Decrets emesos. Poc temps després, el 20 d'octubre de 1997, la Secció 6^a de la Sala Contenciosa Administrativa dicta sentència. Esta última sentència és la més favorable per als damnificats, sols 500 pogueren beneficiar-se, dels quals 44 encara van a cobrar a l'any que ve.

Vint-i-cinc anys després encara no estan resoltos tots el temes, la justícia a tardat molts anys en resoldre el pleit i, malgrat tot, l'Estat ha pagat uns 270 milions d'euros, s'han fet moltes de les infraestructures necessàries per a la prevenció d'avingudes i queda, encara, tasca per fer.

Estes són les dates més significatives d'AFIVA i APEMEDA, unes associacions que mai hagueren existit si el pantà, com a conseqüència de les negligències no s'haguera trencat, o si l'Administració i les institucions hagueren sigut diligents i justes resarcint i compensant en la mesura possible als damnificats. No va ser així, cosa que va provocar el naixement d'estes associacions, i just és que l'Ajuntament i les institucions que representen al poble reconeguen el sacrifici i el servici d'AFIVA i APEMEDA als damnificats de la Pantanada de Tous de 1982.

La senyora alcaldessa farà entrega del pergamí en el que figura inserta la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Activitats Diverses, a Javier Sierra Parra en representació d'AFIVA i a José Alapont Bonet en representació d'APEMEDA.>>

Pren la paraula el senyor Xavier Sierra Parra, que manifesta: << Molt bona nit. Senyora alcaldessa, senyores i senyors regidors, autoritats, amigues, amics, coneguts, família. Molt bona nit a tots. Vull començar agraint sincerament la concessió per part de l'Excm. Ajuntament d'Alzira de la medalla d'Or de la nostra ciutat a l'associació antes per mi presidida, AFIVA. I és molt d'agrair, especialment perquè l'actuació d'AFIVA en èpoques passades ha sigut polèmica i en diverses ocasions s'han generat friccions per la defensa per part de cada institució d'interessos antagònics, hui, afortunadament superades. És, a més, motiu de satisfacció trobar-me entre altres conciutadans i entitats als quals la Corporació també ha premiat per les seues meritòries actuacions en pro d'una Alzira millor. Entre ells es troben amics i coneguts als quals tinc una gran estima. Per això estar ací és summament gratificant.

Però no vull desapropitar l'ocasió que el nostre Consistori m'ha donat, sense explicar en la solemnitat d'este acte, el per què de la meua actuació, el com i les seues conseqüències. Per a comprendre-ho, cal explicar amb la brevetat adequada, els antecedents familiars que determinen i configuren la meua manera de ser i actuar.

Sóc, digníssima Corporació, entroncament de famílies històricament assentades en la nostra ciutat, que en el meu cas es fusionen amb la immigració que al llarg de tants anys ens va afegir sàvia nova. Cognoms com ara Parra, Peris, Escrivá, Pau, Mas de Renar, Piquer, Sierra, nodriren la meua genealogia. Els més han contribuït calladament en l'agricultura i el comerç a la riquesa de la nostra ciutat. Uns pocs han destacat amb llum pròpia en el panorama local, d'entre ells cal destacar per part materna a José Mª Parra Ballester, als pintors Tomás Parra i Ricardo Fluixá Parra, i al capellà Vicent Piquer Pau que va ser capellà per no disgustar a sa mare, quan el que li agradava de veritat era la fusteria.

Per part paterna han tingut els Sierra projecció en l'esfera política on han accedit a regidories i presidit institucions en temps anteriors a la guerra civil. És per això que en la meua persona i en la dels meus germans ací presents, i en la meua família, la meua dona i els meus fills, conflueixen ideologies i conceptes vitals, fructificats en un ambient de llibertat i tolerància. Inclús en els temps més foscos de l'anterior règim, en la nostra Casa el debat i el diàleg eren lliures. Este concepte, íntimament lligat a la defensa dels drets i legítims interessos, es va veure enfortit en el meu pas pel col·legi de Franciscans de Carcaixent. Açò és una improvisació ràpida, era un col·legi molt curiós perquè el rector, Frai Miguel Oltra, que era confessor de Franco, va protegir al General Luburic, un general croata filonazi, i curiosament el porter era capità de les Columnes de la FAI, i el meu professor, Enric Soler i Godes, d'un caire un poc nacionalista. Per tant, era un barrejat summament curiós. I en la Facultat d'Economia de València, també. En el col·legi, com he dit, curiosament convivia tots els colors de l'arc polític, i en la Facultat, on vaig viure al final del franquisme, tot un cúmul d'assemblees d'estudiants, així com vagues, manifestacions i la detenció d'alguns dels meus professors i companys.

Quan el 20 d'octubre de 1982 la meua família va decidir evacuar la ciutat i traslladar-nos al Respirall, poca idea ens fèiem dels que ens esperava. En la nit, i molt millor, amb la claredat del dia, es va poder calibrar la magnitud del desastre. En el moment en que el nivell de les aigües ho va permetre, vam accedir a la ciutat i contemplar la desolació causada. En eixe moment i els dies que li van succeir, va començar la titànica tasca de reparar el dany causat. Al mateix temps, el fluir de la informació va donar peu al convenciment que allò que havia succeït tenia responsables. Inclús acceptant les tesis governamentals, en el meu cas la responsabilitat de l'Estat estava clara. Per uns instants, al veure el meu despatx professional negat, em vaig veure en la ruïna.

Tal com he dit abans, no sóc home de deixar declinar els meus drets, més bé al contrari. A partir d'ací, primer amb els meus familiars, després amb amics i clients, es va desenvolupar una associació, AFIVA, per a la defensa d'eixos interessos. Junt amb l'associació germana APEMEDA, portarem avant l'ímproba tasca de reclamar els perjudicats per l'afonament d'una presa propietat de l'Estat, la de Tous.

Per brevetat, i per estar prou documentat i ser ben sabut pels assistents, els estalvie els detalls de la llarga lluita, per altra part que ja els ha llegit resumidament el senyor secretari.

Tan gran tasca resolta amb notable èxit ha permés que s'hagen reparat, encara que no en la seua totalitat, i amb un elevat nombre de greuges, els danys ocasionats per la presa de Tous. L'Estat ha indemnitzat amb una quantitat d'aproximadament 270 milions d'euros. Alzira, qual Au Fènix, ha ressorgit en este cas del fang, i hui la podem contemplar en la seua esplendor.

Hui, Excel·lentíssima Corporació, concediu la medalla d'Or de la nostra ciutat a AFIVA. Confesse haver-me emocionat i crec entendre el missatge que llancen les persones que dirigeixen este ajuntament. Per això, he pres la ferma decisió de treballar coratjosament per a la causa de la major glòria d'Alzira. Moltes gràcies.>>

Pren la paraula el senyor José Alapont Bonet, que manifesta: << Bona nit. Il·lustríssima alcaldessa, regidors, regidores, secretari i homenatjats. A tots, done les

gràcies per la Insígnia com a President d'APEMEDA, també a la llavor de l'executiva de l'associació APEMEDA composta per un nombre d'afiliats que són els que van fer possible tots estos actes_ perdoneu-me però jo no sóc un gran orador i em pose nerviós— està composta des del principi per Sergio Marín, Enrique Revert, José Vila, Sr. Oliver, Sr. Manuel Vicente, Mercedes Caballer, Sra. Teresa Andrés, Sr. Ramón Castelló i Sr. Vicent Canet. Tots estos van ser els que van fer possible que lluitarem per tot el que anteriorment ha dit Xavier, entre ells i nosaltres duguérem açò endavant, que en aquell moment no ens feia cas ningú i pareixia que no s'anava a resoldre res. Agrair en nom de tots ells a l'ajuntament i a tots l'acte.

I m'agradaria dir una cosa més a la meua família que està ací, a tota. Queda pendent de resoldre coses encara, per a mi seria més satisfactori encara tot açò si això estiguera resolt. Moltes gràcies a tots.>>

Pren la paraula el senyor secretari, que manifesta: << Igualment, el Ple de l'ajuntament acorda concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat a **José Grau Benedito, en la modalitat de Cultura.**

José Grau Benedito naix a Alzira el 27 de novembre de 1964. Inicia els seus estudis musicals en l'Escola de Música de la Societat Musical d'Alzira en 1975, amb el mestre Francisco Hernández Guirado, director de la Banda d'esta Societat Musical i tuba solista de l'Orquestra de València. Continua estudiant en el Conservatori de València i el Reial Conservatori Superior de Música de Madrid amb professors com Enrique Garcia Asensio, Luís Blanes, Eduardo Cifre o Manuel Galduf. En el curs 1982 - 83 obté el títol de professor de Tuba amb Premi d'Honor per unanimitat, i eixe mateix curs ingressa com a professor en l'Escola de Música de la Societat Musical d'Alzira.

En 1983 obté el número 1 en les oposicions nacionals a suboficial músic de l'Armada i entra a formar part de la Banda de Música d'Infanteria de Marina de Madrid com a tuba. La Comissió Municipal Permanent de l'Ajuntament d'Alzira, en sessió del dia 16 de desembre de 1983, acorda per unanimitat, felicitar José Grau Benedito per haver obtingut eixa plaça, en les oposicions celebrades al novembre a Madrid, "i ser motiu d'estímul i orgull per a esta ciutat".

En 1986, és el tuba espanyol que obté la puntuació més alta en les oposicions a l'Orquestra Simfònica de Madrid. A Madrid continua estudiant la tuba amb el professor Miguel Navarro, tuba solista de l'Orquestra Nacional d'Espanya, i en 1989 obté el títol de professor superior amb Menció Honorífica en Música de Cambra. En 1991 aconseguix per oposició una plaça de professor de Música d'Ensenyança Secundària a la Comunitat Valenciana.

Té els títols de professor superior de Música en les especialitats de Direcció d'Orquestra, Direcció de Cors, Tuba, professor d'Harmonia, Contrapunt, Composició i Instrumentació, i professor de Solfeig, Teoria de la Música, Transposició i Acompanyament.

Ha dirigit diverses agrupacions musicals, com la Banda de l'Agrupació Musical de Veterans de la Ribera del Xúquer, l'Orfeó Borja de Gandia, la Banda Filharmònica Alcudiana de l'Alcudia, la Banda de l'Ateneu Musical "La Lira" de Corbera, la Banda de la Societat Musical l'Entusiasta de Benifairó de Valldigna, l'Orquestra de Cambra de l'Auditori d'Alzira, la Banda Juvenil i el Grup de Percussió de la Societat Musical d'Alzira.

Ha sigut també col·laborador en diverses orquestres i bandes, com l'Orquestra de València, la Banda Municipal de València o l'Orquestra Nacional d'Espanya, entre d'altres. Actualment és professor i cap del Departament de Música de l'IES "Rei En Jaume" d'Alzira i Professor d'Harmonia, Anàlisi i Orquestra del Centre Professional de Música de la Societat Musical d'Alzira.

Com a compositor pertany a la Societat General d'Autors d'Espanya i té diverses obres per a grups de cambra, banda i cor, algunes d'elles premiades en concursos de composició, com els pasdobles "*Rosa Cándido*" (2002), "*Lourdes Grande*" (2003), "*Mayka Gómez*" (2005), primers premis del Concurs Nacional de Composició del Pasdoble Faller en les edicions del 2001, 2002 i 2004 a Alzira, o "*María Sifre*" (2007), Premi Fallera Major Infantil 2006. També ha compost peces simfónicocorals, com "*Himne a Alzira*" o "*Els Motets de la Passió*", peces per a instruments solistes, com la "*Sonata per a Tuba i Piano*", la marxa de processó "*A la Mare de Déu del Lluch d'Alzira*", els pasdobles dedicats a la "*Falla Camí Nou*", a la Junta Local Fallera titulat "*Festa Fallera Alzirenya*" o a l'expresident de la Societat Musical d'Alzira "*Bernat Ríos*", Ha sigut finalista en els concursos de composició de música festera "Vila de Benidorm" 2003, Alcoi 2004, Calp 2005, Pego 2006 i Yecla 2006. Les seues composicions han estat interpretades i gravades per diverses agrupacions, com la Societat Musical d'Alzira, l'Agrupació Artística Musical de Dénia, l'Associació Amics de la Música de Palma de Gandia, que va estrenar el seu passodoble "Palmissons", la Banda Municipal de València, etc. En 2006 guanya, per unanimitat del jurat, el premi "Maestro Villa" de Madrid amb el poema simfònic "Xúquer", basat en la Pantanada del 82. La Junta de Govern Local d'este Excm. Ajuntament, en sessió del dia 8 de novembre de 2006, va adoptar l'acord de "felicitar efusivament a José Grau Benedito per haver aconseguit un premi tan important com és el Maestro Villa de Madrid". L'obra va ser estrenada el passat 20 de novembre a Madrid i reinterpretada per la Banda Simfònica de la Societat Musical d'Alzira, dirigida per Enrique García Asensio, el passat 22 d'este mes. En 2007 també guanya el Premi Fallera Major de València amb la composició del pasdoble "Marta Reglero", el Primer Premi del IV Concurs Nacional de Composició de Marxes Mores i Cristianes "Vila d'Alaquàs", amb la marxa cristiana "Judith", i el Primer Premi del XIII Concurs de Composició de Música Festera de Callosa de En Sarrià, amb la marxa mora "Yaiza".

La senyora alcaldessa imposarà la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat de Cultura a José Grau Benedito, i li entregarà el pergamí acreditatiu de tal distinció.>>

Pren la paraula el senyor José Grau Benedito, que indica: << Senyora alcaldessa, Elena Bastidas; regidors i regidores de l'Ajuntament d'Alzira; companys homenatjats, senyores i senyors, bona nit. No és la primera vegada que assistisc a este acte. He vist com este Ajuntament reconeixia la trajectòria de persones i entitats que s'ho mereixien, d'amics als quals s'havia premiat una llarga i brillant carrera, i jo somniava en estar algun dia ahí, rebent eixa distinció, eixe reconeixement del meu poble, eixe honor. Quan el passat 6 de novembre em telefonà la senyora alcaldessa per comunicar-me la concessió de la Insígnia d'Or de la Ciutat no m'ho podia creure, em vaig quedar sorprès, pensant, un poc tallat. No sabia què dir-li. Em passaren pel cap moltes imatges, molts sentiments, records, però jo només podia expressar alegria i gratitud. Alegria, que compartisc amb tots vosaltres, familiars, amics, poble d'Alzira, i gratitud, que hui reitere i vull manifestar donant-vos sincerament les gràcies a la Corporació Municipal i a tot el poble que representeu per haver-me fet mereixedor del màxim reconeixement que se li puga fer a un alzireny, perquè les persones ens signifiquem per la intel·ligència o pel treball, però

també per l'amor que posem en els nostres actes i relacions durant tota la nostra vida. Si jo, a més de posar el meu cor en el meu cercle familiar i professional, simplement declare el meu afecte pel meu poble, ara eixa estima me la torna el meu poble multiplicada per mil. És com un miracle que jo accepte amb tota la meua sincera humilitat, però també amb tota una immensa satisfacció que una persona pot atresorar en el més íntim.

Seria molt arrogant si pensara que sóc l'únic músic que mereix esta Insígnia, o que la meresc més que altres alzirens, o simplement, que tinga l'honor de que em siga concedida tan important distinció. Però l'assumisc amb molt d'orgull, encara que convençut que hi ha altres músics i professionals de la música que també la mereixen. I és que els músics som uns privilegiats, perquè estem rebent premis continuament, cada vegada que acabe una obra, ja tinc un premi; cada vegada que ofereisc una creació, ja veig recompensat el meu mèrit, perquè quan jo ja no estiga ací, estarà la meua música, i això es un premi i un privilegi.

Per altra banda, entenc que al ser distingit amb esta Insígnia d'Or, els representants de la nostra ciutat han volgut premiar o destacar uns valors de la meua persona i com a professional de la música, però també he de reconeixer públicamente que hi ha una entidad que ha participat de manera decisiva en esta acció creadora dels valors que m'han pogut fer mereixedor d'esta distinció. Esta entidad ha sigut i és la Societat Musical d'Alzira, eixa família de músics i amants de la música de la qual em sent plenament orgullós de formar part. Una de les entitats més emblemàtiques de la nostra ciutat, d'on hem eixit més d'un centenar de professionals, compositors, directors i músics de bandes i orquestres, professors de conservatoris, instituts, escoles. Hui més que mai, manifeste el meu agraïment a la Societat Musical d'Alzira per la contribució que ha fet en la meua trajectòria musical, una trajectòria en la qual he tingut molts mestres, tots m'han aportat coneixements i experiència, uns més que d'altres, alguns m'han influït notablement, altres no tant. Però sens dubte hi ha un mestre del qual no puc oblidar-me hui, un mestre gràcies al qual ens hem format tota una generació de músics, és el mestre Francisco Hernández Guirado.

Pel novembre del 75, quan jo només estava uns dies estudiant solfeig, li vaig sentir interpretar el concert número 3 per a trompa de Mozart, amb la tuba. Ahí vaig saber quin instrument volia tocar, i així va ser. Sols uns mesos després jo ja estava tocant la tuba en la banda. Des d'aquell moment he seguit els sabis consells d'eixe gran mestre i amic que és Francisco Hernández. Amb la seua sensibilitat i humanitat em va guiar pel camí de la música. No haguera aplegat fins ací sense la seua ajuda i la seua dedicació.

Però tampoc ho haguera fet sense l'ajuda i la comprensió de la meua família. La meua dona Pilar, m'ha donat el seu suport incondicional, m'ha donat confiança i seguretat. Si no haguera sigut per ella, algunes de les composicions que hui tinc premiades no hagueren vist la llum, perquè era ella qui m'animava a presentar-les, perquè era ella qui es preocupava d'estar al corrent de tot. És el cas de les composicions que porten el nom de les meues filles, la marxa mora "Yaiza" i la marxa cristiana "Judith", les meues filles que tindran per sempre cadascuna d'elles una peça musical guardonada que du els seus noms, Yaiza i Judith, les meues volgudes filles les quals m'han proporcionat tota l'alegria i optimisme i m'han ajudat molt.

També he tingut en este procés de formació i professionalització la gran ajuda dels meues pares, Manolo i Fina, dels meues sogres, Fernando i Pilar, de tota la meua família, dels amics, companys de professió i de totes les persones amb les quals he

treballat o compartit algun moment de la meua vida. I en base a l'experiència que he tingut amb ella com a músic, puc dir-vos que per a mi la música és la meua manera de viure i de sentir, però també es la meua professió i el meu treball, el qual procure fer dia a dia el millor que puc o que sé. I quan escric música intente transmetre la meua vivència, manifestar la meua personalitat, la meua sensibilitat, amb força però amb tendressa. Com deia Óscar Wilde, en l'art com en l'amor, la tendressa és el que dóna la força.

Però també sóc conscient de l'esforç que s'ha de fer per a aconseguir qualsevol meta artística, has de dedicar moltes hores d'estudi si vols aplegar al teu objectiu. Has de donar el millor de tu cada dia si vols fer un bon treball. Deia Miguel de Cervantes que al ben fer mai li falta premi. Jo crec que mai m'ha faltat el meu premi perquè sempre he intentat fer eixe treball amb molta dedicació, inspiració i entusiasme. Com també ho han fet els meus companys guardonats hui David Cuesta, Gonzalo López, la Junta Local de Reg, AFIVA i APEMEDA, als quals aprobe este moment per a felicitar-los públicament. Enhorabona per l'excel·lent tasca que heu realitzat cadascun el vostre àmbit respectiu, enhorabona pel vostre magnífic treball que este any heu vist reconegut pel poble d'Alzira. Este any 2007 que demà deixarem i que per a mí ha sigut inoblidable. Al llarg d'ell he viscut grans moments. Fa només uns dies el Gran Teatre d'Alzira es va omplir per a escoltar el meu poema simpònic "Xúquer", dirigit per Enrique García Asensio, un dels directors més consagrats que té Espanya a nivell internacional, i del qual jo he tingut la sort de ser alumne d'ell. El propi García Asensio va dirigir l'estrena de "Xúquer" el passat 20 de novembre a Madrid. Este moment també va ser especialment emocionant. L'obra, que evoca la tràgica pantanda de Tous, va aplegar al cor del públic que omplia el Teatre Monumental, encara que la majoria no havia viscut eixos conmovedors moments. Uns mesos enrere, a l'Ajuntament de Madrid, vaig rebre el Premi Maestro Villa de composició de mans de l'Alcalde Ruiz Gallardón. Però també va ser especialment emotiu el moment en el qual es donava a conèixer el guanyador del concurs de composició de pasdobles fallers de València el passat 14 de juny. Un premi que ja el meu amic Rafa Mompó m'assegurà quan em va dir: "Pepe, eixe premi és per a tú", sols uns dies abans d'anar-se'n.

Hui em concediu una distinció que suposa per a mi un gran impuls en la meua carrera. Amb este premi, amb este reconeixement que hem feu hui tinc un compromís a la ciutat d'Alzira, al qual espere respondre de la millor manera que sé, continuant fent música per a esta ciutat, perquè no hi ha coses que facen més companya i combatisquen més la soledat que la música i el contacte amb el poble, quan més festa i alegria té el poble, la música sempre l'acompanya, la música es sempre un regal i una necessitat, en la pau i en els moments més difícils, per als que la comprenen i per als que simplement la senten, la disfruten. Pot ser per tot això, siga el llenguatge més universal, segurament per això un amb la música se sent més ciutadà, més poble, més ciutadà de tots els pobles. Gràcies, senzillament, moltes gràcies.>>

A continuació, pren la paraula el senyor secretari, que manifesta: << També el Ple de l'Ajuntament acorda concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat, a **David Cuesta Caselles, en la modalitat d'Humanisme**.

David Cuesta Caselles obté el títol de Llicenciat en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Santiago de Compostel·la l'any 1956, l'especialitat en Cirurgia General l'any 1964 i la de Cirurgia de l'Aparell Digestiu l'any 1965, en la Universitat de Santiago de Compostel·la.

És metge diplomat en Medicina Esportiva, metge diplomat en Medicina d'Ensenyança Mitjana i metge diplomada en Tècnica d'Anàlisi d'Aliments per l'Escola Central de Sanitat.

En la seua llarga i rellevant trajectòria professional cal destacar les fites següents:

- Alumne intern per oposició de la Facultat de Medicina de Santiago de Compostel·la amb el núm. 1, en 1952.
- Metge intern per oposició de l'Hospital Clínic de Santiago de Compostel·la.
- Ajudant de classes pràctiques de Patologia Quirúrgica, 1956-1957.
- Metge intern per oposició de l'Escola de Patologia Digestiva de l'Ateneu de Santander, 1957.
- Cirurgià Ajudant per concurs de l'Obra 18 de Julio de Santander 1957.
- Cirurgià Ajudant de l'Hospital de la Creu Roja de Santander, 1957.
- Cirurgià Ajudant de la Seguretat Social de Santander, 1957-1960.
- Metge titular amb destinació en la Casa del Socorro d'Alzira, 1960-11ei d'incompatibilitats.
- Cap d'equip quirúrgic per oposició de l'INSALUD a Alzira.
- Cap del Servei de Cirurgia General en l'Hospital d'Alzira per concurs en 1960 i per oposició en 1978.
- Col·laborador de l'Hospital Clínic de València per a pràctiques d'estudiants, 1970-1980.
- Subdirector metge de l'Hospital Santa Llúcia d'Alzira, 1968-1978.
- Director metge de l'Hospital Santa Llúcia d'Alzira, 1978-1986.
- Inspector de Socorrisme de la Creu Roja d'Alzira, 1968-2000.
- Vicepresident de la Creu Roja d'Alzira, 1968-1979.
- President de la Creu Roja d'Alzira, 1980-1984.
- President de Càritas Interparroquial d'Alzira 1966-1967.
- Professor de l'Escola d'Infermeres de la Facultat de Medicina de Santiago, 1995-1996.
- Professor de l'Escola d'Infermeres de la Creu Roja d'Alzira, 1975-1980.
- Facultatiu Especialista de Cirurgia General: i de l'Aparell Digestiu de l'Hospital de la Ribera, 1999-fins a l'actualitat.
- Soci d'Honor de la Societat Espanyola de Medicina Rural i Comunitària.
- Soci d'Honor de la Societat Espanyola de Patologia Digestiva.
- Col·legiat Honorífic del Consell General de Col·legis Oficials de Metges d'Espanya.
- Insignia d'Or del Col·legi Oficial de Metges de València.

Pertany a les societats següents:

- Societat Espanyola de l'Aparell Digestiu.
- Societat Espanyola d'Hepatologia.
- Societat Espanyola de Coloproctologia.
- Societat Espanyola de Cirurgia General.
- Societat Espanyola de Medicina Psicosomàtica.
- Societat València de l'Aparell Digestiu.
- Societat València de Pediatria.
- Societat de Cirurgia del Mediterrani.
- Membre del Col·legi Internacional de Cirurgia.
- Membre d'honor de la Societat Espanyola de Medicina Rural i Generalista.
- President de l'Institut Mèdic Valencià, comarca de la Ribera, 1980-1984.

Ha intervingut en diversos congressos com a participant en els col·loquis 1^r i 3^r de l'Escola Nacional de Direcció i Administració Hospitalària, assistent i ponent en

nombroses reunions científiques comarcals, provincials i nacionals, i director de nombrosos cursos científics comarcals i provincials.

Pel que fa a l'àmbit esportiu ha sigut delegat local d'Esports d'Alzira, 1970-1975, metge i vicepresident de la UD, Alzira durant 30 anys, placa al mèrit esportiu de la Federació Valenciana de Futbol, i metge dels clubs d'halterofília, boxeig, ciclisme i basquetbol de la ciutat i altres equips de la Ribera.

Ha sigut cirurgià de les places de bous d'Alzira, amb títol oficial.

Va ser regidor de l'Ajuntament d'Alzira i president de la seua Comissió de Cultura de 1974 a 1978.

La senyora alcaldessa imposarà la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Humanisme, a David Cuesta Caselles i li entregarà el pergamí acreditatiu de tal distinció.>>

Pren la paraula el senyor David Cuesta Caselles, que indica: << Ilustrísima Sra. Alcaldesa, miembros de la Excm. Corporación Municipal de Alzira, compañeros premiados, señores y señoras.

Siempre es un orgullo y una satisfacción el recibir un premio de esta calidad, pero sin duda alguna, para mí tiene que ser el mío un poco más especial. Me explico. Yo no he nacido en Alzira, llevo aquí cuarenta y nueve años, siempre me he incorporado a la vida social y científica de este pueblo, siempre me he considerado un alzireño más. He puesto, o por lo menos he tratado de poner mi granito de arena en todas aquellas cosas que pudieran significar que Alzira fuese creciendo y mejorando, y en todas aquellas facetas deportivas, porque a mí me gustaba y porque el deporte que se practicaba en aquel tiempos no tenía ayuda médica, y además una faceta que quizá por ser médico era un poco obligación para mí, pero además me nacía, como toda la gente que ha trabajado conmigo, que es lo que significa obras de solidaridad con los necesitados, y de ahí mis incursiones con Cáritas, y mis incursiones con la Cruz Roja, tantos años de inspector de socorrismo, he dado docenas y docenas de cursos de socorrismo por toda la Comunidad Valenciana. De hecho, yo siempre me he sentido un alzireño más, pero me faltaba un respaldo. Hoy, con este premio, se me confirma que el pueblo de Alzira me considera un alzireño más.

Y como siempre se dice en estas cosas, la dedicación. ¿A quién tengo que dedicar yo el premio? Sin duda ninguna, a mi mujer y a mis hijos que son los que han sufrido mis ausencias mientras yo me dedicaba a estudiar, a trabajar o a divertirme con mis deportistas, que aquí hay unos cuantos a los que quiero como hijos. Y agradecimientos, en primer lugar, al Ayuntamiento de Alzira porque me ha confirmado como un alzireño más, pero además, en mi caso particular, los agradecimientos tendrían que ser tan numerosos, docenas y docenas, y más docenas de personas son las que han hecho que yo haya podido llegar a conseguir esto. Piensen ustedes que desde el año 59-60 en que yo llegué a Alzira con una sanidad pobre, pobrísima, donde ni siquiera existía un servicio de urgencias, el primer servicio de urgencias de Alzira lo inauguré yo como médico de la Casa de Socorro, y aunque sea un lapsus, sin un gran apoyo municipal, porque tenían que pagarme el sueldo que pagaba el Estado que eran seiscientas pesetas mensuales, la gente que en aquellos momentos, ATS, auxiliares, me ayudaban con sueldos mucho más pequeños que el mío, con unas guardias que eran veinticuatro horas

mañana, tarde y noche, acudiendo sin especialistas de ninguna clase, toda esa gente que se desvivía, quizá yo para ellos en aquel momento fuese un ogro, porque mi gran pecado y la Sra. Alcaldesa lo sabe, es que yo soy un adicto al trabajo, y está demostrado que seré adicto al trabajo, es una enfermedad psiquiátrica. Entonces, todo el que viene detrás de ti, no le queda más remedio que seguir tu ritmo. Te maldicen algunos de mis ayudantes, ustedes se lo han oído, dicen que muchas veces hubiesen querido matarme, pero así era y así ha sido, y si queríamos progresar no nos quedaba más remedio que trabajar, trabajar y trabajar.

Luego teníamos nuestras satisfacciones, para mí el deporte ha sido siempre un escape de las satisfacciones sanitarias, las obras de solidaridad a la Cruz Roja o Cáritas eran también una forma de escape de mis intereses personales y profesionales sanitarios. Entonces, el agradecimiento tiene que ser tan enorme para todos esos médicos, compañeros, muchos de ellos ya fallecidos que me apoyaron en los tiempos difíciles, que nos ayudamos mutuamente, que incluso poníamos dinero de nuestro bolsillo para poder comprar cosas en aquel viejo hospital de Santa Lucía, que desgraciadamente parece que la gente está olvidándose pero que hubo un momento en que llegó a conseguir la gloria de ser considerado el mejor hospital comarcal de España, y todo el mundo se ha olvidado de eso. Toda esa gente que ha trabajado conmigo, aquí hay muchos ATS y Auxiliares, todos son los que se merecen este premio y no yo, que lo único que hacía era chillarles, gritarles y hacerles trabajar mañana, tarde y noche, y un día, y otro día, y otro día. Ellos son los que se merecen este premio. Muchas gracias a todos y gracias por considerarme un alzireño más.>>

Tot seguit, el senyor secretari pren la paraula per a indicar: << Finalment, el Ple de l'Ajuntament acorda concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat a la **Junta Local de Reg, en la modalitat de activitats empresarials.**

La Séquia Reial del Xúquer és el canal de reg de major importància de tota la Comunitat Valenciana, tant per les seues dimensions com per la superfície que s'encarrega d'abastir.

La construcció del canal s'inicia en 1258 amb el regnat de Jaume I el Conqueridor.

Les localitats de la Ribera que reguen amb les aigües de la Séquia Reial del Xúquer (l'antiga *Séquia Reial d'Alzira*) compten, per al govern i gestió de l'esmentat canal en l'àmbit dels seus respectius termes municipals, amb una Junta Local de Reg, dependent de la Junta de Govern de la Comunitat de Regants de la Séquia Reial del Xúquer, amb seu a València, on estan, a més, representats a través dels diputats de la Comunitat.

Tots els municipis que reguen amb les aigües de la Séquia des del seu naixement a Antella fins al seu fi a Albal (Antella, Alzira, Algemesí, Guadassuar, Massalavés, etc.) compten amb la seua Comunitat de reg local.

Antigament, en les èpoques medieval i moderna (segles XIII a XVIII) les directives de la Séquia, els anomenats "Senyors de Trasts", es reunien en el saló de sessions de l'Ajuntament d'Alzira. Com a prolongació de la Junta dels "Senyors del Trasts" se celebraven assemblees generals en què podien participar tots els regants de la Séquia, reunions que rebien la denominació de "Consell General de Séquia",

En l'època contemporània (segle XIX) se centralitza el govern de la Séquia, fet que s'evidencia en el retall de competències que patiran els ajuntaments ja que les institucions municipals deixen d'exercir facultats com les d'anomenar els diputats per a la Junta General o decidir sobre la concessió de permisos per a nous regadius. Es tracta de les Ordenances de 1845 que consagra la centralització del govern i administració del sistema de reg sota l'autoritat del cap polític de la Província que afavorirà l'accés dels grans propietaris forasters i difuminarà la tradicional preponderància de les viles d'Alzira i Algemesí. Esta pèrdua d'atribucions es consumarà l'any 1856.

Amb l'entrada en vigor de la legislació liberal a mitjan segle XIX es van transferir les tradicionals competències hidràuliques dels municipis a les mans de les organitzacions d'usuaris, les comunitats de regants, teòricament autònomes, però sotmeses de fet a les lleis del nou estat liberal i controlades per una reduïda oligarquia.

Entre les competències de la Junta Local de Reg de la Séquia Reial del Xúquer, a banda de la primordial i bàsica de distribuir el cabal suficient i establir la tanda per al reg dels camps de l'horta, estan les de resoldre els conflictes per l'ús de l'aigua (prendre aigua fóra de torn, obertura de séquies, pèrdues d'aigua, inundacions de camps i camins, regs sense drets, etc.)

En l'actualitat són aproximadament 22.000 les fanecades del terme municipal que reguen amb les aigües de la Séquia.

L'Ajuntament d'Alzira, a proposta de l'arxiver municipal, va aprovar fa a penes tres anys retolar amb el nom de la Séquia Reial la ronda de circumval·lació que comunica la Plaça de Sant Judes Tadeu amb la Variant.

Al juny de 1948 la Junta Local de Reg de la Séquia Reial del Xúquer adquirix per al seu local social una imatge que representa al seu patró, Sant Joan Baptista.

Amb motiu de la festivitat del sant, uns dies abans, el 16 de juny, anualment els directius de la institució, als quals se sumen els de les entitats agràries de la localitat, festegen al seu titular amb una missa en la parròquia que porta el seu nom i una posterior menjar de germandat.

Entre els presidents de la Junta Local de Reg de la Séquia Reial del Xúquer mereixen destacar-se per la seua labor i anys de dedicació els noms de Sebastián Magraner, Antonio Casterá, Salvador Andrés, Salvador Colomer, Antonio Gisbert, Octavio Daries, Francisco Palacios i Antonio Costa.

La senyora alcaldessa farà entrega del pergamí en el què figura inserta la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Activitats Empresariales, al senyor Francisco Clari Hidalgo en representació de la Junta Local de Reg.>>

Pren la paraula el senyor Francisco Clari Hidalgo que manifesta: << Bona nit, senyora alcaldessa i corporació municipal, companys guardonats, alzirenyes i alzirenyes. Per a la Junta Local de Reg de la Séquia Reial del Xúquer és un motiu de satisfacció i sobre tot, un honor, que l'Excel·lentíssim Ajuntament d'Alzira haja acordat distingir a l'entitat que ara mateix represente un organisme molt implicat amb el poble alzireny, tradicionalment agrícola fins no encara massa dècades.

En un dia com hui en el que ens han fet partícips d'esta gran distinció, les alzirenyes i els alzirenys commemorem l'aniversari de la incorporació de les nostres terres per part del Rei en Jaume a la civilització cristiano occidental, perquè va ser precisament el monarca aragonés que poc després de la conquesta d'aleshores Vila d'Algezira, apenes catorce anys després d'aquell important esdeveniment, va manar construir un canal de reg que s'anomenà Séquia Reial d'Alzira i que actualment es coneix en el nom de Séquia Reial del Xúquer.

La importància de la Séquia pels seguidors de terres i pels llauradors del nostre terme, ha sigut estudi i objecte i posada de manifest en diverses publicacions. El nostre Ajuntament com abans ha dit, considerarà eixa importància i tingué a bé en el seu dia retolar el nom d'un carrer en el nom de la nostra institució. Sempre s'ha dit que l'aigua és vida, i és cert, els regants hem sabut aprofitar l'aigua i administrar-la amb rigurositat i eficàcia, perquè sabem que és un bé escàs i no s'ha de desperdiciar. L'agricultura, el nostre camp, va ser durant segles el principal motor de l'economia del nostre poble. La Junta Local de Reg no vol deixar passar per alt la figura dels jurats. Els jurats de reg han sigut els encarregats des de la seua creació allà en el segle XIII pel Rei en Jaume, i fins ara, de fixar les tandes de reg o els torns de reg, i de jutjar i dirimir tot allò relacionat amb l'aigua i els regants. És cert que la situació està canviant, és cert que les circumstàncies imposen nous models de regadiu, és cert que la modernització i el ús de noves tecnologies es fan necessàries pel bé de tots. En un curt termini de temps, vorem com l'aigua que corria per les nostres séquies, aniran als nostres camps per mitjà d'unes conduccions de goma o plàstic. El reg tradicional, que popularment anomenem "a manta", canviarà per un reg localitzat o reg a goteig. Partides rurals tan característiques del nostre terme com són El Toro, Vistabella, Rumbau, Tora, L'Almunia, Pujol, El Asco, Reg Nou, Sant Bernat o Barrabet, per posar uns quants exemples, canviaran la seua fisonomia pel que fa al sistema de reg. Es tracta d'un tribut a la modernitat.

Fer més rendible el camp tan maltractat últimament i millorar les condicions de vida dels llauradors, són aspiracions que en justícia debem anhelar. Si l'economia avança, si l'agricultura prospera, guanyarem tots, perquè guanyarà la societat.

Senyora alcaldessa i membres de la Corporació Municipal, tan sols em resta, en nom de la Junta Local de Reg de la Séquia Reial del Xúquer, agrair-los novament la distinció de què hem sigut objecte i aquesta Insígnia estarà en la nostra seu social en el lloc que li correspon, en un lloc d'honor, en el millor lloc. I per acabar, vull desitjar-los a vostés, a la resta de guardonats, i a totes les alzirenyes i alzirenys, que el proper any ens depare felicitat. Bona nit i moltes gràcies.>>

Pren la paraula la senyora alcaldessa-presidenta, que manifesta: << Moltes gràcies per les seues intervencions. Moltes gràcies per les seues paraules i enhorabona.

Corporació municipal, alzirenys i alzirenyes. Este plenari és el colofó a una jornada d'actes que simbolitzen el nostre reconeixement a fets significatius del passat, a personalitats o entitats significatives del present i obri la porta a un altre any en que entre tota la societat alzirenya continuarà construint el seu futur.

Som un poble que com ha demostrat el reconeixement a les associacions de damnificats en el 25 aniversari de les inundacions sabem lluitar per allò que creguem just i el que és més important, sabem unir-nos com una gran família davant les dificultats. Enhorabona i gràcies per allò que ens demostrareu. A Xavier Sierra i Pepe Alapont, com

a caps visibles, però en vosaltres una enhorabona i gràcies a tots i cadascú dels que formaren part d'AFIVA i d'APEMEDA.

Som els alzirenys i alzirenyes gent que lluita pels nostres drets, també som constants i sabem arribar a acords. Aptituds absolutament necessàries i que vénen aplicant des de tota la seua història els membres de la Junta Local de Reg. Eixe treball dels seus membres sempre conciliador i buscant el bé col·lectiu que tant ens recorda quan veiem els nostres camps, la sort que tenim de viure en esta comarca de la Ribera Alta. Gràcies a tots els membres de la Junta Local de Reg en nom del poble d'Alzira i tinguen en vostés l'homenatge merescut tots els que han format part de la seua entitat al llarg de la seua història.

De vegades, en moltes matèries com en esta que acabe de fer referència o quan parlava de les associacions de damnificats el nom de l'entitat o de l'associació és el que recordem i sempre, tots ho sabeu molt bé, sabem que darrere de cada èxit col·lectiu estan les persones amb la seua entrega personal fent el seu paper imprescindible.

Això també passa al món de l'esport i són moltes les figures que coneixem i admirem a l'esport del tennis gràcies al treball que ha demostrat i demostra la trajectòria de Gonzalo López, treball de vegades menys mediàtic el que teniu els entrenadors o preparadors, però que hui el teu poble ha volgut que siguen els teus èxits compartits per tots. Gonzalo, has de saber que som conscients de la importància de la teua tasca i volem que tingues en la teua ciutat una admiradora més.

Alzirenys, alzirenyes, som un poble que estima la tradició, la seua identitat i singularitat que també es veuen reflectides en les persones que estem rendint homenatge. I si existeix un clar element d'unió de totes les nostres tradicions és sens dubte la música, que ens acompanya en tots i cadascun dels moments importants col·lectius.

L'ajuntament ha volgut reconèixer al músic Josep Grau, que tants moments d'orgull ens dona en cada reconeixement dins i forma de la nostra comunitat al seu treball com a compositor. Enhorabona perquè eres referent per als futurs músics que continuarà donant estat ciutat, esta terra.

En Alzira, vivim am orgull saber-nos la quinta ciutat en infraestructures sanitàries de la Comunitat Valenciana però hem tingut i tenim allò que fa que eixes infraestructures s'humanitzen i multipliquen la seua funció. Hem tingut i tenim a grans professionals del món sanitari però sens dubte, si tenim un professional al que vàries generacions reconeixen i estimen eixe és David Cuesta. Estimat David Cuesta, gràcies, una vegada més en nom de la ciutat d'Alzira per la teua professionalitat i humanisme a l'hora d'aplicar la medicina, gràcies per donar vida i salut a tants alzirenys i alzirenyes.

Amics i amigues. Per a finalitzar, espere que servisquen tots ells i a qui representen com a exemple. Reconeixem en este dia els seus mèrits i aprenguem d'ells per a aconseguir ser any rere any una ciutat cada vegada més emprendora i amb més projecció exterior. Una Alzira que, com sempre m'agrada dir, sense perdre identitat camine cap al millor futur.

Com cada 30 de desembre, en este acte hui, tots ens sentim més orgullosos de ser alzirenys gràcies a vosaltres. En nom de la Corporació Municipal, en nom de la ciutadania d'Alzira, una vegada més, moltes gràcies i enhorabona.

Este 2007 ha sigut un any d'aniversari d'aquelles inundacions, però sobre tot, aniversari d'allò que som capaços de fer com a poble per a eixir endavant. El 2008 que està a punt de començar també commemora aniversaris. Creem entre tots i totes nous motius, prenguem iniciatives per a que les comemmoren altres alzirenys en el futur. Bona vesprada i pròsper any 2008.>>

La senyora alcaldessa invita als homenatjats a firmar en el Llibre d'Or de l'Ajuntament d'Alzira.

I no havent altres assumptes de què tractar, la presidenta va donar per acabada i alçada la sessió, a les vint-i-una hores i vint-i-set minuts del dia de la data, de la qual, com a secretari, certifique.

PLE NÚM. 21; 30-12-07

ÚNIC.- IMPOSICIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA DE L'ACTUAL ANY
2007..... 2